

Jaargang 27,
nummer 2, april 2020

Hot News

In dit nummer o.a.:

De nieuwste clubmiddagen
april t/m september.

Jazz nummers met een verhaal .....

George Brunis-Rhythm King

Alkmaarse jazz in de sixties

George Brunis-Rhythm King

George Brunis-Rhythm King-The Clown Prince of Jazz.

Brunis werd geboren in New Orleans, als jongste zoon van de zeven kinderen van Richard en Elisabeth Brunis, op 6 februari 1902. De Brunis familie was heel muzikaal, zijn vader speelde

viol en moeder piano, al zijn broers speelden een instrument. Richard, Merritt, Henry en Abbie zouden in de beginperiode van de jazz een belangrijke rol spelen, maar wij gaan ons focussen op George, die tot zijn dood in 1974, in de dixieland wereld een dominante rol zou gaan spelen. Leuk is de foto vóór een 'street-car' in New Orleans, waar de drie broers Brunis op staan spelen!!! George kreeg geen muzikale training en leerde ook nooit muziek lezen, maar zijn muzikaliteit staat buiten kijf!! Tijdens Mardi Gras konden zij hun hart ophalen, er was altijd vraag naar muziek in New Orleans!! Tot zijn 16-e jaar speelde George altoorn; hij nam les bij Papa 'Jack' Laine, een bekende orkestleider uit New Orleans, die veel jonge blanke muzikanten onder zijn hoede nam. George speelde de komende jaren in en om New Orleans met locale groepen en was inmiddels overgeschakeld op trombone. Hij componeerde met zijn broer Abbie het bekende werk 'Angry', maar verkocht zijn rechten voor \$50,-- een miskleun van jewelste!!! George hing vaak de lolbroek uit tijdens zijn spelen, zoals bij een optreden in Lake Pontchartrain, toen hij zijn schuif met de voet speelde; het resulteerde er in dat die wegschoot

en in het meer terecht kwam. Het duurde een tijdje voor hij hem teruggevonden had en hij weer doodleuk doorspeelde.

Chicago and All That Jazz.

George ging spelen op de Riverboat 'Capitol' - met Jack Pettis, Lou Black en Leon Roppolo -, die voerde naar Davenport en de Twin Cities stroomopwaarts de Mississippi. Papa 'Jack' Laine's Reliance band speelde inmiddels in het kielzog van de Original Dixieland Jass Band in Chicago, de 'windy' city was booming for jazz. Leon Roppolo, Paul Mares en George kregen de vraag of ze bij hem kwamen spelen. New Orleans werd door George voorgoed verlaten. Quote van George: "New Orleans is goed voor 3 dingen, het eten, de muziek en een kaartje om de stad te verlaten". Later, bij het spelen van het nummer 'Do you know what it is, to miss New Orleans', zei hij altijd: "Ik heb New Orleans nog niet voor een cent gemist". In Chicago gingen ze spelen in de Friar's Inn, een robuuste kroeg, die frequent bezocht werd door gangsters Al Capone en Dion O'Banion. Het was direct een succes en de Gennett Recording cy in Richmond, was er als de kippen bij, om hen voor een plaatopname uit te nodigen. Op 29-30 augustus 1922 werden acht kantjes opgenomen. Duidelijk ge-

inspireerd door de opnamen van de Creole Jazz Band van King Oliver en de Original Dixieland Jass Band, wel waren er twee eigen composities: 'Farewell Blues' en 'Bugle Call Rag'. Publicist Walter Melrose was bijzonder geïnteresseerd in het nummer 'Rusty Tail', maar George zocht een andere naam voor het nummer, het werd de 'Tin Roof Blues'!! Niemand was meer verbaasd dan George, toen de song in 1953 opnieuw uitgebracht werd onder de titel 'Make Love To Me' en een enorme hit werd. George ging procederen voor de rechten en werd in het gelijk gesteld, kassa!! Hun engagement in de Friar's Inn stopte. De bandnaam werd veranderd in New Orleans Rhythm Kings; zij maakten voor het Gennett label nog een aantal grammofoonopnamen, die tot de echte klassiekers gerekend zouden worden, temeer daar de beroemde pianist Jelly Roll Morton uit New Orleans op deze opnamen te horen is!!

'Is Everybody Happy?'

George ging spelen in de Valentino Club, toen op een avond Ted Lewis binnenkwam, die een trombonist voor zijn band zocht. George deed auditie en kreeg de baan. Ted Lewis was een

entertainer, die altijd enigszins controversieel t.o.v. de jazz stond. Zijn klarinetstijl is het best te vergelijken met dat van Wilton Crawley, die een soort 'gas-pipe' stijl speelde, maar entertainen en leuke platen opnemen kon hij wel. Luister naar 'Aunt Hagar's Children Blues', geweldig!! Het orkest had verschillende grote jazznamen in de bezetting, we noemen o.a. Muggsy Spanier en Tony Parenti, die lange tijd bij Lewis speelden, maar ook Benny Goodman en Fats Waller, die plaatopnamen met hem maakten. Lewis was voornamelijk actief in het Vaudeville circuit en ontpopte zich als een echte 'showman', een element dat George ook wel aanstond en hij bedacht een soort 'trombone-clown'. Met Ted Lewis reisde George door de hele USA en maakte

drie reizen naar Europa en maakte 160 grammofoonopnamen, hoewel hij op de meeste niet veel ruimte kreeg om te spelen !! Wel maakte hij een aantal leuke geluidsfilms o.a. 'Doctor Lewis All Cures Remedy', waarin Ted Lewis als louge geneesmiddelen-verkoper van stad naar stad ging, om vanuit de auto zaken te doen. Hij zou - met onderbrekingen - in totaal 17 jaar met Ted Lewis blijven spelen, ongekend voor een jazzman!!

Wordt vervolgt op pagina 29.

Wim Keller

Oproep

De redactie van Hotnews is op zoek naar verhalen
van "Jazz ontmoetingen" tijdens uw stedentrips, vakanties en/of werkbezoek
in binnen en buitenland.

Uiteraard mogen daarbij de foto's niet ontbreken.

Vertel ons uw verhaal en wij zorgen voor de opmaak van de tekst
en plaatsen het vervolgens in Hot News.

Contactpersoon:
Aart Lub: a.lub@hotmail.com

Oproep

Vervolg George Brunis-Rhythm King-The Clown Prince of Jazz. *The Big Apple.*

George ging na die tijd – in 1934 - werken in New York en had daar baantjes bij verschillende orkesten, maar hij kwam bij tijd en weilen toch steeds weer bij Ted Lewis terug, het duurde tot 1947. Hij werd een soort muzikant, die bij iedereen ingezet kon worden en was regelmatig in de platenstudio te vinden; o.a. bij Joe Marsala, Louis Prima, Sharkey Bonano en Bobby Hackett. Nick Rongetti opende een club in Greenwich Village in 1937 en George was vanaf het begin

daaraan verbonden, hoewel de trompettisten nogal eens wisselden. Met een van die trompettisten, Bobby Hackett, werd ook een muziekfilm gemaakt: 'The Saturday Night Swing-club', waarin we George echt de clown zien uithangen en Eddie Condon op gitaar meespeelt. De film is bewaard gebleven; kijk maar op het Internet en je ziet de heren - George in het bijzonder - de sterren van de hemel spelen. Milt Gabler was de oprichter van het Commodore muziel-label ,

speciaal voor jazzmuziek - en maakte zijn eerste plaat in 1938, onder de leiding van Eddie Condon. Het werd een sensatie in de New Yorkse muziekwereld!! Tegelijkertijd werd George getroffen, door een bevlieging; in het Engels noemen ze het 'numerology', wat wil zeggen een fascinat

ie voor letters en cijfers, hij verkorte zijn naam naar Brunis (zonder e dus). George ging in april 1939 spelen bij Muggsy Spanier's Ragtime Band in het Sherman's House in Chicago. Het Blue Bird label nam een aantal platen op van de Ragtimers, die begin 1950 door RCA heruitgebracht werden (RCA-1275) en die in de analen van de jazzgeschiedenis te boek zouden staan als 'The Great Sixteen'. Toch bleek de markt nog niet helemaal rijp te zijn voor kleine dixieland groepen, want de Ragtimers stopten na een optreden – in 1939 - in Nick's New York. George ging weer tijdelijk bij Ted Lewis spelen, daarna vinden we hem bij Art Hodes, afwisselend met regelmatige optredens in Nick's en Jimmy Ryan's. In 1943 maakte George voor het eerst opnamen voor Commodore onder zijn eigen naam, scoorde met 'Ugly Child' een hit, later met Wild Bill Davison, die wel tot de beste van de Chicago-stijl opnamen gerekend kunnen worden. Toch bleef het

sappelen voor muzikanten om aan werk te komen, midden in de Tweede Wereldoorlog. Hij ging van 1943-'47 maar weer bij Ted Lewis spelen. Hij was wederom te vinden in de club van Eddie Condon en in 1947 speelde hij regelmatig in de All Star Stompers, die bekend werden in de radioshow van Rudy Bless 'This is Jazz'. Eind jaren veertig was er weinig te beleven in New York en verhuisde George naar Chicago.

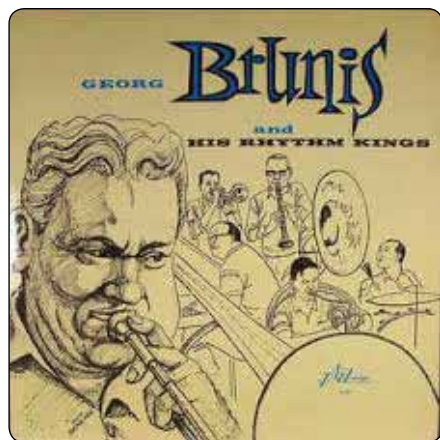
Chicago and All that Jazz.

In 1952 speelde hij in de 1111 Club, Bryn Mawr, Chicago, waardoor hij het best herinnerd zou worden. De club was niet meer dan een locale kroeg, klarinettist Johnny Lane was de orkest-

leider toen George het stokje overnam. Hij zou er 10 jaar de scepter zwaaien. Hij speelde met 5 musici: Del Lincoln, Del Ivett, Woody Woodward, Jim Clark en Nappy Trotter. Eigenaar van de club was Nick Alesopoulos, die ook eigenaar was van het naast gelegen restaurant. Het spelen werd aangepast aan het nuttigen van drankjes en eten. Tijdens de 45 minuten speelpauze gingen ze in de achterkamer van de kroeg zitten gokken, waardoor ze vaak hun verdiensten kwijtraakten. Tijdens zijn optreden in die club verbeterde George zijn 'hohum' routine, die hij bij Ted Lewis vaak had laten zien. Hij speelde trombone met zijn voet... beter dan menige andere trombonist met zijn hand; hij ging spelend op zijn rug liggen, trok zijn broek uit en vertelde schuine moppen, die zo oud waren als de weg naar Rome!! De 1111 Band heeft nooit grammofoonplaten gemaakt, maar George heeft met Mugsy Spanier

voor het Mercury label een plaat opgenomen en ging later met Jimmy McPartland en Art Hodes voor hetzelfde label de studio in. Nadat het 1111 contract afliep bleef George actief in en om Chicago, maar werd begin jaren zestig uitgenodigd om te komen spelen in de TV -Show van Art Hodes 'Jazz Alley'. Hij werd gevraagd om te komen spelen op het eerste Manassas Jazz festival van Fat Cat McGree, dat de komende jaren een terugkerend event zou worden en waarbij George regelmatig te horen was. Spelen deed hij nog in Chicago in de Big Horn. Voor Delmark maakte George ondertussen met Art Hodes nog enkele zeer goede platen, met - o.a.- Barney Bigard, Barrett Deems en Volly de Faut. George had altijd een fobie ontwikkeld om terug te gaan naar Louisiana, maar in 1965 verhuisde hij naar Biloxi; ging werken in de kruidenierszaak van zijn broer, ging in 1973 voor korte tijd terug naar New Orleans, echter bleef er maar kort.

Zijn gezondheidsproblemen gingen hem parten spelen; het weerhield hem niet om met een dixieland groep 'Smokey Stover and his Firemen', waarin ook pianist George Zack en drummer Monte Mountjoy zaten, rond te toeren. In de zomer van 1973 werd George uitgenodigd om als speciale gast op te treden in Ravina. Helaas viel hij bij het uitstappen van de Greyhound bus en brak enkele ribben. Het weerhield hem niet om bij het optreden aanwezig te zijn en met zijn stok naar het pubiek te zwaaien, hij werd vervangen door Preston Jackson. Zijn gezondheid liet, ondanks de goede verpleging van zijn echtgenote Chloris, toch afweten en op 19 november 1974 overleed hij in het Edgewater Hospital.

Hij werd thuis in Metairie LA begraven op de traditionele New Orleans manier, met een marchingband.

Wim Keller